

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa Gminy W.

przeciwko A. S. i A. S.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2005 r., zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 14 lipca 2005 r., sygn. akt II Cz (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2005 r. Sąd Okręgowy w Ś. oddalił zażalenie pozwanych na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 lutego 2005 r. odrzucające sprzeciw pozwanych od wyroku zaocznego.

Od tego postanowienia pozwane wniosły skargę kasacyjną. Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Ś. odrzucił skargę jako niedopuszczalną w świetle art. 398¹ k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pozwane zarzuciły, że postanowienie zaskarżone skargą kasacyjną zostało wydane z rażącym naruszeniem przepisów k.p.c. co czyniło niedopuszczalnym odrzucenie skargi, a ponadto, że w rozpoznawanej sprawie wydano na przestrzeni paru tygodni dwa sprzeczne ze sobą postanowienia, z których ostatnie, tj. z dnia 14 czerwca 2005 r., skutkowało uprawomocnieniem się

wyroku zaocznego orzekającego eksmisję pozwanych, co jest dla skarżących wyjątkowo dotkliwie. Pozwane w zażaleniu powołały się też na Europejską Konwencję Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i stwierdziły, że w rozpoznawanej sprawie, wskutek niedopuszczalnego formalizmu Sądu, nie są one w stanie zrealizować należnych im praw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej przewidziany został w art. 398¹ k.p.c. tylko w odniesieniu do postanowień Sądu drugiej instancji o odrzuceniu pozwu i umorzeniu postępowania. Na inne postanowienia sądu odwoławczego kończące postępowanie w sprawie, w wypadkach określonych w art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c., przysługuje środek odwoławczy w postaci zażalenia.

Skarga kasacyjna pozwanych została wniesiona od postanowienia, które nie dotyczyło odrzucenia pozwu ani umorzenia postępowania, stąd skarga ta była niedopuszczalna, co trafnie ocenił Sąd Okręgowy w Ś. w zaskarżonym postanowieniu. Niedopuszczalność skargi kasacyjnej przesądzała o niemożności rozważania jej zasadności i czyniła bezprzedmiotowymi zarzuty zażalenia odnośnie do wskazywanego naruszenia przepisów k.p.c., w zakresie wymogów formalnych sprzeciwu od wyroku zaocznego, względnie naruszenia postanowień Konwencji. Wbrew stwierdzeniu skarżących w zażaleniu, w rozpoznawanej sprawie nie doszło też do wydania dwóch wzajemnie wykluczających się orzeczeń dotyczących tej samej kwestii. Pomijając już, że pozwane nie wymieniają w zażaleniu, o które orzeczenia chodzi, wypada zauważyć, że postanowienie Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 10 maja 2005 r. rozstrzygało o dopuszczalności formalnej zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 lutego 2005 r. o odrzuceniu sprzeciwu od wyroku zaocznego i utorowało drogę do merytorycznego rozpoznania tego zażalenia (wcześniej odrzuconego). Stało się to faktem w dniu 14 czerwca 2005 r., kiedy to Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na odrzucenie sprzeciwu. Każde z w/w postanowień dotyczyło innej materii.

Z przedstawionych względów zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).